

bange for de Love, som Rigsdagen begaver os med. De stoppe hyppig Huller paa nogle Steder, men der er andre Steder, hvor saa Vanskelighederne strømme ind paa os. Jeg synes, at man meget vel kan være Forslagsstillerne taknemmelig for, at de ere komne med Forslaget, da der kunde være Grund til at overveje Bestemmelserne om Underholdsbidrag i forskellige Tilfælde, men jeg tror, det vilde være heldigt, om det eventuelle Udvalg vilde tage Spørgsmaalet op paa et brederø Grundlag.

Bojsen: Alle de, der have haft med kommunale Sager at gøre, og det have vel de fleste af os mere eller mindre, vilde vide, at af alle de Arbejder og Besværligheder, som Kommunerne have at varetage, og som efterhaanden ere blevne Legio i Antal, er ingen besværligere, og jeg kunde fristes til at sige modbydeligere end Forhandlingen om Forsørgelsen af de saakaldte uægte Børn og alt, hvad dermed staar i Forbindelse. Det har givet sig Udtryk gentagne Gange, naar man har forsøgt at lovgive om Sagen, derved, at man har søgt at komme bort fra alle disse Besværligheder saa meget som muligt, og der er ingen Tvivl om, at Forskellen mellem Loven af 1888 og den af 1892 navnlig er begrundet deri, at man vilde bestræbe sig for at befri Kommunerne for noget af dette Arbejde og sætte Politiet i deres Sted. Det er imidlertid kun gjort i forholdsvis ringe Omfang i Loven af 1892 og lad mig føje til, at Loven i selve sin Udførelse ikke heller synes at have svaret til Forventningerne, idet Politiet vistnok i langt ringere Omfang, end man har ventet, har taget disse Sager i sin Haand. Det er ikke noget indbydende Arbejde at tage fat paa. Jeg fortænker derfor slet ikke Politiet saa lidt som alle andre Autoriteter i, at de søge at skyde saa meget som muligt af dette fra sig, men det har faktisk vist sig at være Tilfældet i det forløbne Aar, at vi lidt efter lidt falde tilbage i den gamle Skure med en Uendelighed af Korrespondance mellem Kommunerne indbyrdes om disse Forsørgelsessager. De ærede Forslagsstillere have paa ny rejst Spørgsmaalet, og derved givet et Udtryk for den Stemning, der er saa almindelig gældende i vore Kommuner.

Jeg er ganske enig med flere ærede Talere, der have haft Ordet, i, at der er Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som vist ere meget hensigtsmæssige, dette gælder særlig de to Bestemmelser, som Forslagsstillernes Ordførere fremhævede,

da han forelagde Lovforslaget, nemlig den, der gik ud paa, at der straks ved Øvrighedens Resolutions Afgivelse blev optaget Forhør for at faa udfundet paagældendes Forsørgelsessted, og den anden, at Inddrivningen af Alimentationsbidraget ikke skal foregaa ved Sogneraadsformanden, men ved Politimesteren. Disse to Bestemmelser kunne vistnok være meget rigtige, men oprigtig talt tror jeg ikke, det vil forandre noget væsentligt i det hele Forhold, og fra anden Side er der ogsaa paapeget, at Lovforslaget indeholder Regler, som langt fra at lette Sagerne Gang, endogsaa snarest ville kunne ventes noget at besværliggøre dem. Den sidste ærede Taler ytrede, at han ikke vilde komme ind paa det principielle Spørgsmaal, om man overhovedet skulde søge at ramme denne Vanskelighed i dens Udspring og Kerne, nemlig ved at tage hele dette indviklede Forhold af Forskudsbetalinger fra den ene Kommune, der refunderes af en anden, op til Overvejelse. Han mente, at vilde man bort fra alle disse kommunale Vanskeligheder, som disse Sager forvolde, var der Knuder at løse. Det har det ærede Medlem vist ogsaa fuldstændig Ret i. Det ærede Medlem antydede imidlertid ikke, ad hvilken Vej han mente, dette kunde naas. Han syntes at antyde, at man skulde komme bort fra hele denne Forskudsbetaling derved, at de paagældende Beløb betaltes af Opholdskommunen, uden Hensyn til Refusionen. Vilde man gaa længere ind paa denne Tanke, tror jeg, man sikkert vilde støde paa lige saa store Vanskeligheder som ved at søge at komme frem ad anden Vej. Jeg vil gerne tage Ordet for en anden Tanke, som jeg vil henstille til velvillig Overvejelse, og som kunde gennemføres konsekvent og i alle Tilfælde vilde kunne hjælpe væsentlig paa disse Forhold, jeg vil henstille, om man ikke i langt videre Omfang end tilsigtet ved Loven af 1892 kunde overflytte disse Sagers Behandling fra Kommunerne til Politiet. Man gjorde ved Loven af 1892 et Tilløb, som imidlertid — som jeg før bemærkede — ikke synes at have ført til Maalet, men jeg ser ikke, der kan være noget til Hinder for at gøre noget mere væsentligt i den Retning, idet man i det hele taget lod de Sager, som faldt her ind under, blive noget, som det tilfaldt Politiet at ordne. Man vilde derved ikke alene naa det, som er tilstræbt fra mangfoldige Kommuners Side, at faa en Lettelse i det kommunale Arbejde — og dette kan have sin store Betydning — men